

S.

Mattelise aea pärast tõttasid némad ülle nõmme linna pole. Reinowadde ütles: „Sago meie käigist, mis saab, miño südda lõdab õnne. Armas Iessepoeg! Pärast wimist pattude tunnistust juhtus mulle jälle mõai piisole efsitus, mis teile tahhan tunnietada. Waúa Messikäppa ferrest nülgisin tülli nahka, ja wötsin Kriimfilma issanda ja emanda finged jallast. Wallega teggin eunast pai-lapseks ja saatxin teised kuniinga wiha alla. Kuningale luüksasin ühhe piilla enemuisese juttu, mis tedda Kallewi poea waña-warrale piddi jubbatama. Siis näppistassin Argvütsi, pañin ta werrise pá pauna ja läffitasin Kohhekellaga falla-kirja nimé al kuniinga fätte. Kohhekellale mälseti mörtsuka palka. Ka seddojänesse körwa krimustasin werriseks, egga olnud miño sú, fui ta elloga peasis. Warrefse kahamine on töö: temä naisope läks miño watsa. Suremad ei ole pärast wimist tunnistust juhtunud, egga üks waña luggu hundiga jää mul wimati unnuotusse, sedda pean teile räfima. Ükskord leidsime teet käies muusta märra warssaga farja maal. Prisse wars wöös ehk nelja sune olla; Kriimfilma sõgi, išu sūttis warsssa nähhes pöllema, ta pallus mind fulata, kas wars múa ja mis ind piddi ollema? Ma astusin liggemale ja ütlesin lahkest terretades: „Armas märra-emand! kas ehk wars teil múa on?“ Märra wästas: Kui füssitud inna täielikult mulle

mässate, siis olgo wars leie ema. Warssa ind seisab mul taggumise jalla kabja al. Ma mõistsin märra pilnamise juttu ja kõssin allandlikult: „Lugemine ja kirjutamine jää mul lapse põlves öppimata; egga olle ma isse warsssa ostja, waid Kriimfilma issand nõuab warsssa inda. Märra ütles: „Tulgo ta küssima!“ — Ma räkisin taggasid tulles luggu hundile, füssides: kas ta piddi oskama luggeda?

Temä wästas: „Kül sellega korda same! Ma käisin poissike põlves liggi aasta freis folis, kus Weine ja Saksakele kirja luggema öppisin.“ Sedda ütteldes läks ta märra jure ja ütles: „Mäita mulle kabja alt warsssa inda, waña moor?“ Seal ta on!“ ütles märra, jalga üllestötes, mis eile seppal uest olli rautatid. Märrafe lopsatas ni ossawalt Kriimfilma fulmo peale, et waña mees uimaselt mahha langeb; märra ruttas warssaga tullist nelja foed pole. Rabbatud hunt scisib tük aega kui surnud, enne fui vääd töötis ja hundi tänni laulma aks. Miina küssisin liggemale astudes: „Oño, issand! kuhho märra läks, et te üksi laulate?“ Selletage mulle, armas solitatud mees, warsssa inda?“ „Oh, Reinowadde, wennilene!“ oigas hunt: „ärge tulge pilkama, mul on fibbe luggu käes. Oh, sa förge, jalgne märra-lits! Lühhi sago sulle fätte tassuma! Rabbi olli waenlasel rautatud sue terrawa naelaga, misga kuus frammi miño fulmo peale lõi, se olli temä kirri. Ünnels et ellama jain.“ — Ni, armas Iessepoeg! olli luggu Kriimfilmal märraga. Undke